

HỒI 191

Sự Việc Định Sẵn

Au Dương Hy Di, Khả Phong Đạo Nhân và Khấu Trọng cùng nhau rời khỏi thư trai.

Khả Phong Đạo Nhân hỏi Khấu Trọng: “Nhìn thần tình Khấu tiểu huynh đệ, hình như không thích cách thượng thư đại nhân dùng thế thân lắm thì phải?”.

Khấu Trọng cười khở: “Điểm này chứng minh đạo hành của tôi vẫn còn kém, cả một chút tâm tư cũng không giấu nổi”.

Khả Phong Đạo Nhân mỉm cười: “Thanh niên người nào chẳng vậy, ta và Hy Di huynh thời trẻ cũng như Khấu tiểu huynh vậy thôi”.

Âu Dương Hy Di cũng cười cười: “Khi còn trẻ, ta làm gì có bản lĩnh giống Khấu tiểu huynh đệ đây”.

Khả Phong Đạo Nhân nói; “Hiện giờ đến lượt ta trực, Hy Di huynh tốt nhất nên nghỉ ngơi tu tâm dưỡng thần, mấy ngày này chắc khó tránh khỏi ác chiến đó”.

Nói xong liền dừng bước thì lễ.

Âu Dương Hy Di sánh vai đi ra cửa lớn: “Vương Thế Sung cũng rất có thể diện, không ngờ mời được cả cao thủ như Khả Phong Đạo Nhân tới trợ giúp, có thể thấy quan hệ của y với Lão Quân Miếu thật không tầm thường”.

Khấu Trọng thuận miệng hỏi: “Lão Quân Miếu là gia tộc gì, tại sao lại có cái tên cổ quái như vậy?”.

Âu Dương Hy Di nói: “Ta tưởng người rất thần thông quảng đại, không ngờ lại không biết Lão Quân Miếu trên đỉnh Thúy Vân Phong ở Bắc Mang Sơn ngoài thành Lạc Dương, chuyện này thật khó tin”.

Khấu Trọng dừng lại trước cửa, nhìn trời mưa bên ngoài, ung dung nói: “Vì vậy mong tiền bối chỉ giáo nhiều cho tiểu tử, có lúc tiểu tử cũng rất là hồ đồ”.

Âu Dương Hy Di thấp giọng nói: "Từ lần đầu tiên thấy các ngươi ta đã thích rồi, cảm thấy hai người rất có duyên. Có điều tối qua sau khi nghe tin các ngươi bị người ta vây công ở Thiên Tân Kiều, lão phu lại chủ trương không được vọng động, Một là ta tin các ngươi nhất định có cách thoát thân, hai là đây rõ ràng là một cạm bẫy".

Khấu Trọng nói: "Tiểu tử làm sao không hiểu được chuyện này chứ?".

Âu Dương Hy Di nói: "Chuyện này nếu ta không nói ra chắc ngươi cũng không biết đâu, người chủ trương xuất chiến nhất chính là Khả Phong, có thể thấy y có lòng ái tài với người thế nào".

Khấu Trọng chau mày: "Với trí năng của y, lẽ nào không nhận ra đây là một âm mưu chứ?".

Âu Dương Hy Di nói: "Lúc đó ai cũng cảm thấy có chút không hợp tình hợp lý, đối phó các người, Độc Cô phiệt đâu cần phải ra gần ngàn cấm vệ quân phong tỏa đường phố, nhưng không có thời gian nghĩ kỹ toàn bộ chuyện này. Cũng may thủ hạ của Thế Sung huynh có một người tên Hư Hành Chi đã ngầm nhắc nhở lão phu, bằng không chỉ sợ bản thân đã trúng phải gian kế của địch nhân rồi".

Khấu Trọng mừng thầm, Hư Hành Chi quả nhiên là một nhân tài, nhanh như vậy mà đã nhận ra Âu Dương Hy Di là một người có thể tin tưởng.

Âu Dương Hy Di vỗ vai gã thân thiết: "Hiện giờ lão phu phải về phòng tĩnh tọa, tối nay nếu ngươi trở lại, có thể tìm lão phu uống rượu nói chuyện, ngươi biết đánh cờ không?".

Khấu Trọng nói: "Chỉ xem người ta đánh thôi".

Âu Dương Hy Di cười lớn: "Thế sự cũng như cuộc cờ, người như ngươi chính là cao thủ đánh cờ ngoài bàn cờ đấy! Cẩn thận một chút, những kẻ muốn lấy cái đầu trên cổ ngươi nhiều lắm đấy!".

Dứt lời liền vui vẻ quay vào phủ.

Khấu Trọng cảm thấy thật buồn cười. Bản thân gã hiện nay phải đi nước cờ nào đây?

Bước qua bậc cửa, vệ sĩ hai bên liền đứng thẳng người dậy, không ai là không lộ thần sắc kính phục.

Khấu Trọng tự biết mình đã thành danh ở Lạc Dương nên cũng không lấy làm lạ, thuận miệng hỏi một người: "Tiểu thư cưới ngựa đi hay ngồi xe đi vậy?"

Người kia vội đáp ngay: "Tiểu thư đã cưới ngựa đi rồi".

Khấu Trọng lấy làm hứng thú, tưởng tượng trong đồng tình cảnh tuyệt diệu của đôi cầu nam nữ Đồng Thực Ni và Dương Hư Ngạn lúc biết mình trúng kế. Dương Hư Ngạn rốt cuộc là một người thế nào? Có lẽ y cũng không phải hạng dễ khuất phục trước kẻ khác. Giả như Vương Thế Sung và Lý Thế Dân giao dịch thành công, Đồng Thực Ni sẽ thành phi tử của Lý Uyên. Vậy không phải Dương Hư Ngạn đã bị cho uống dấm mà phải cố nuốt cho trôi hay sao?

Nghĩ tới đây, Khấu Trọng cũng cảm thấy thật hồ đồ.

oOo

Từ Tử Lăng ngấm nhìn tấm lưng ong yêu kiều khiến nam nhân trong thiên hạ đều phải ngưỡng mộ của Sư Phi Huyền, trầm giọng nói: “Đêm trước trên Thiên Tân Kiều, có phải tiểu thư căn bản không hề thọ thương không?”.

Sư Phi Huyền cuối cùng cũng chậm rãi quay người lại, gương mặt thanh lệ lần đầu tiên lộ vẻ kinh ngạc, chăm chú nhìn gã hồi lâu rồi mới dịu dàng nói: “Từ huynh đoán đại hay là nhãn lực cao minh tới mức có thể nhìn thấu Phi Huyền vậy?”.

Từ Tử Lăng thần nhiên như không nói: “Đơn thuần chỉ là trực giác mà thôi”.

Sư Phi Huyền thở dài: “Vậy Từ huynh thật đúng là người có huyệt căn rất cao. Có điều lúc đó đích thực Phi Huyền đã thọ chút nội thương, chỉ là không hề nghiêm trọng như mọi người đã thấy mà thôi. Khi bước xuống Thiên Tân Kiều, Phi Huyền đã hoàn toàn phục nguyên rồi”. Ngưng lại một chút rồi nàng chợt nở một nụ cười ngọt ngào mang theo một chút ngây thơ, đôi mắt đẹp nhìn thẳng vào mắt Từ Tử Lăng: “Từ huynh có biết tại sao Phi Huyền phải dùng thủ đoạn gạt người đó không?”.

Từ Tử Lăng vì nụ cười hiểm hoi của nàng mà cảm thấy lòng mình như rung động, nhưng trong nháy mắt gã đã lấy lại được bình tĩnh, mỉm cười nói: “Có phải tiểu thư muốn Loạn Loan mắc bẫy?”.

Đôi mắt long lanh như nước hồ thu, nụ cười xinh đẹp của nàng, tất cả đều cuốn hút đến mức cực điểm.

Sư Phi Huyền thấy dưới ánh mắt của mình mà Từ Tử Lăng vẫn phiêu dật tiêu sái, thần thái động tác đều hết sức tự nhiên, trong lòng cũng hơi kinh ngạc.

Nếu đổi lại là bất kỳ nam nhân nào nàng đã gặp trước đây, ngoại trừ Hầu Bi Bạch ra thì nếu không phải chân tay luống cuống thì cũng tâm hoảng ý loạn, đâu có vẻ hoàn toàn không hề bị ảnh hưởng bởi ánh mắt của nàng như nam tử trước mắt này.

Trên gương mặt thanh nhã của nàng thoáng hiện một nụ cười đầy ẩn ý, từ từ nói: “Không ai có thể gạt nàng ta được, người Phi Huyền muốn gạt chính là Từ Tử Lăng, nếu không phải vậy, Phi Huyền sao có cơ rút lui được”.

Từ Tử Lăng cuối cùng cũng không chống đỡ nổi, gương mặt tuấn tú hơi ửng hồng: “Lời này của tiểu thư thật nằm ngoài dự liệu của tại hạ, lẽ nào tiểu thư đã cho rằng tại hạ không liên quan đến chuyện Hòa Thị Bích thất tung?”.

Sư Phi Huyền lắc đầu: “Hoàn toàn ngược lại, vừa mới bắt đầu Phi Huyền đã biết Hòa Thị Bích là do Từ huynh lấy trộm”.

Từ Tử Lăng lấy làm khó hiểu: “Vậy thì càng khiến tại hạ không thể hiểu nổi, tại sao Sư tiểu thư lại cố ý bỏ qua tại hạ như vậy?”.

Sư Phi Huyền bật cười nói: “Cuối cùng thì Từ huynh cũng thừa nhận mình trộm bảo vật rồi!”.

Từ Tử Lăng gượng cười: “Đây chính là nguyên nhân tại hạ đến bái kiến tiểu thư. Tất cả chuyện này tại hạ sẽ gánh vác hết, nhưng cũng xin nói trước, Từ mỗ sẽ quyết không chịu bó tay chịu trói, cũng sẽ không làm tổn thương đến bất cứ người nào trong thiên viện này”.

Sư Phi Huyền lộ vẻ đồng tình, thở dài nói: “Trường Sinh Quyết tuy có thể khiến Từ huynh tiến bộ thần tốc, liệt vào hàng cao thủ nhất lưu, song vẫn còn kém chút hỏa hầu, ở đây ngoại trừ Phi Huyền ra, Liễu Không đại sư cũng có khả năng dồn huynh vào tử địa. Từ huynh có thể nói cho Phi Huyền biết, tại sao biết rõ là tự lao đầu vào chỗ chết, mà huynh vẫn đến đây không?”.

Từ Tử Lăng nhún vai: “Nguyên nhân chủ yếu nhất là vì các vị đều là người hết lòng với vạn dân, mà bản thân thì không hề mưu cầu tư lợi, khiến tại hạ cảm thấy lừa gạt các vị là một tội lỗi”.

Sư Phi Huyền tiếp tục truy vấn: “Trộm bảo vật không phải là một tội lỗi sao? Tại sao Từ huynh biết sai mà vẫn phạm?”.

Từ Tử Lăng phì cười: “Tại hạ muốn hỏi lại tiểu thư một câu, Lý Thế Dân liệu có vì đối thủ là một minh quân thánh đế mà vứt bỏ dã tâm tranh bá thiên hạ của mình không?”.

Sư Phi Huyền không lấy đó làm giận, ngược lại còn cao hứng nói: “Thật không ngờ Từ huynh lại là người hùng biện thao thao như vậy. Chúng ta trở về chuyện chính thôi, rốt cuộc Hòa Thị Bích ở đâu?”.

Từ Tử Lăng cúi đầu ngại ngùng: “Nói thực lòng, nếu có Hòa Thị Bích trong tay, có khi tại hạ sẽ trả lại cho tiểu thư cũng không chừng, đáng tiếc là đã bị hủy rồi”.

Ngọc dung của Sư Phi Huyền không hề đổi sắc, im lặng nhìn gã một lúc lâu, cuối cùng khẽ thở dài nhẹ: “Không ngờ hai đại bí mật mà vô số hiền nhân thánh sĩ tốn bao tâm tư cũng không giải ra được là Trường Sinh Quyết và Hòa Thị Bích đều bị hai người khám phá, đây không phải là duyên phận thì là gì?”.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên thốt: “Chỉ nói một câu mà tiểu thư đã hiểu hết cả rồi”.

Sư Phi Huyền dịu dàng nói: “Từ khi mới gặp lần đầu trên Thiên Tân Kiều, Phi Huyền đã có cảm ứng, chỉ là không dám tin tưởng mà thôi. Hiện giờ mọi suy đoán đã được chứng thực, thì còn có thể nói gì được nữa đây? Cho dù có giết huynh cũng đâu thể bù đắp chứ?”.

Từ Tử Lăng lấy làm kỳ lạ buột miệng thốt: “Phải chăng là tại hạ đã nhầm lẫn? Dường như tiểu thư căn bản không hề để chuyện Hòa Thị Bích trong lòng thì phải?”.

Sư Phi Huyền chậm rãi nói: “Chuyện trong thiên hạ đều đã định sẵn, tuyệt thế kỳ bảo giống như Hòa Thị Bích tự có định sẵn số của nó, không thể miễn cưỡng được. Từ huynh xin mời!”.

Nàng chịu hạ lệnh trục khách, đáng lẽ Từ Tử Lăng phải vỗ tay reo mừng mới đúng, nhưng lúc này gã lại cảm thấy thà mình bị nàng đánh cho mấy chưởng hay tức giận giáo huấn một hồi còn hơn, bèn cười khổ một tiếng, thi lễ quay người bỏ đi. Đi được năm sáu bước, cuối cùng gã cũng không nhịn được mà quay lại: “Tiểu thư có thể chỉ giáo rõ hơn tại sao đêm đó lại bỏ qua cho chúng ta không?”.

Thanh âm bình tĩnh của Sư Phi Huyền vang lên: “Tất cả đều chỉ vì Phi Huyền có ý ái tài, nói như vậy đã đủ thẳng thắn chưa vậy?”.

Từ Tử Lăng bất giác phì cười, ung dung bỏ đi.

Sư Phi Huyền nhìn theo bóng dáng cô ngạo bất quần của gã đi xa dần, đến khi khuất hẳn sau làn mưa mới thu hồi mục quang.

oOo

Khẩu Trọng thúc ngựa ra khỏi Hoàng thành, trong lòng như có thêm một chiếc gai, tâm tình buồn bực khó chịu lạ thường. Điều làm gã bực bội nhất chính là Vương Thế Sung sợ đầu sợ đuôi, vốn là một kẻ hoạch liễn lạc như áo trời không vết vá, bây giờ lại bị lão hồ ly sợ chết đó làm cho canh không ra canh, nước không ra nước, khiến người ta phải dở khóc dở cười. Vương Thế Sung bản thân cũng là cao thủ nhất đẳng, lại có ý phòng bị từ trước, thêm vào Khẩu Trọng và Từ Tử Lăng bên cạnh bảo vệ, giả bộ bị thích khách đánh bị thương đáng lẽ là một chuyện hết sức dễ dàng.

Lúc này võ công của Trầm Lạc Nhạn không còn là gì đối với gã, song mưu kế đa đoan xảo hoạt của nàng thì vô cùng đáng sợ.

Nếu không phải cơ duyên xảo hợp cộng với âm phù dương trợ, e rằng hai huynh đệ bọn gã sớm đã mất mạng trong tay nàng từ lâu rồi.

Vì vậy dụng binh cần phải như cánh tay điều khiển ngón tay, bằng không cho dù Tôn Vũ phục sinh, Vũ Hưu tái thế cũng không làm được chuyện gì.

Nghĩ tới đây, gã đã rẽ vào phố lớn.

Đồng Gia Tửu Lâu nằm ở đầu cầu, cùng với ba tòa lầu cao khác tạo thành một quần thể kiến trúc đặc sắc.

Trên phố người xe đi lại như nước, dưới sông thuyền bè qua lại như thoi cửi, cơn mưa lất phất như làm tăng thêm chút ý vị cho bầu không khí nơi đây.

Còn nửa canh giờ nữa mới đến chính ngọ.

Tiểu Lăng có kịp thời trở về cùng gã đi phó hội không?

Nghĩ tới đây, gã đã đi qua Thiên Tân Kiều, tiến về phía Nam môn.

Khẩu Trọng phóng một mạch vượt qua ba cỗ xe lừa, lại xuyên qua hai cỗ xe khác đang đi phía trước, trong lòng lấy làm thống khoái.

Cưỡi ngựa giữa chốn náo thị thế này, khi còn ở Dương Châu, gã chỉ có thể nhìn người khác với ánh mắt ngưỡng mộ, đâu thể nghĩ đến có một ngày mình cũng có cơ hội hưởng thụ phong quang này.

Lúc này ở đường dành cho người đi bộ bên phía trái có mấy hồ nữ cầm ô màu sắc loè loẹt đang nhìn gã, liếc mắt đưa tình.

Khấu Trọng vội vàng hồi báo bằng cách nở một nụ cười rực rỡ như ánh bình minh, để lộ hàm răng trắng và đều như những hạt bạch ngọc, làm mắt mấy hồ nữ kia sáng rực lên, càng cố làm dáng.

Khấu Trọng lấy làm thú vị, thúc ngựa như muốn thị uy, vượt qua hai kỵ sĩ đi trước, đang dương dương đắc ý thì chợt giật mình cảnh giác.

Một đạo hắc ảnh nhỏ bé đến tưởng chừng như không thể nhìn thấy từ đường cho người đi bộ bên tay phải bắn tới như điện, chệnh chếch xuyên qua không gian nhỏ hẹp giữa một cỗ xe lừa và một cỗ xe ngựa với tốc độ và sự chuẩn xác kinh người. Khi Khấu Trọng nhận ra đó là một sợi tóc vừa dài vừa bóng thì nó đã cắm vào lỗ mũi bên phải của con ngựa rồi.

Chỗ cao minh của kẻ ám toán chính là lợi dụng hai cỗ xe để che đậy, khi người bị ám toán nhận ra thì đã không kịp ứng biến rồi. Nếu mục tiêu của sợi tóc là bản thân Khấu Trọng, nhất định gã sẽ kịp thời tránh khỏi, nhưng lần này đối phương lại nhắm tới con ngựa của gã.

Con ngựa kêu lên một tiếng đau đớn, dựng đứng người dậy, rồi ngã vật xuống một bên. Trước khi con ngựa ngã xuống, Khấu Trọng đã bật người nhảy vút lên cao, vượt qua cỗ xe ngựa, nhảy bổ về phía chỗ phát ra ám toán, trong lòng tức giận vô cùng.

Trên phố lập tức hỗn loạn, người đi đường chạy toán loạn ra bốn phía.

Con ngựa khẽ rung rung mấy cái rồi bò dậy, sợi tóc này rõ ràng là chỉ muốn trêu cợt, chứ không hề có ý làm tổn thương nó. Nhưng Khấu Trọng đang lúc phấn khởi oai phong, bị trêu cợt thế này thật vô cùng mất mặt.

Gã khẽ điểm chân lên đường, phóng lên nóc một cỗ xe ngựa khác, mượn lực nhún mình lao lên cao, vừa hay nhìn thấy một bóng nữ nhân nhỏ nhắn lách người lẩn vào một ngõ nhỏ. Nữ nhân này vận kinh trang màu đỏ, nên rất dễ nhận ra.

Khấu Trọng hít mạnh một hơi chân khí, bất chấp làm kinh thế hãi tục, ở trên không lộn nhào một vòng, phóng qua đường, hạ thân xuống nóc một tiệm tạp hoá, rồi tiếp tục đuổi theo địch nhân. Từ khi đến Lạc Dương, đây mới là lần đầu tiên gã bị mất mặt trước chúng nhân như vậy, con tức này làm sao nuốt trôi cho được? Phía xa xa bóng áo đỏ thoát ẩn thoát hiện trên các mái nhà, cơ hồ như đang dẫn dụ gã đuổi theo vậy.

Khấu Trọng nghề cao gan lớn, biết rõ đây rất có thể là một cạm bẫy, nhưng vẫn chẳng hề sợ hãi, giở hết tốc lực đuổi theo. Đuổi một mạch qua mấy chục nóc nhà, cuối cùng nữ tử cũng đột ngột xuất hiện trước mặt gã.

Khấu Trọng giật mình khựng người lại, ngạc nhiên thốt: "Thì ra là Lý phu nhân!".

Đối phương chính là người đã cướp đi Lý Tịnh trong tay Tố Tố, Hồng Phất Nữ. Không biết có phải Hồng Phất Nữ rất thích màu đỏ hay không mà chẳng những binh khí trên tay nàng đỏ rực như lửa, toàn thân cũng vận áo đỏ chói, trên mái tóc đen tuyền bóng mượt cũng cắm một cây trâm hoa nửa đỏ nửa trắng, tuy rất chói mắt song lại không hề có chút tục khí, mà còn càng làm lộ rõ vẻ đẹp lạnh lùng băng giá của nàng nữa.

Không hiểu vì sao, vừa nhìn thấy nàng, lửa giận trong lòng Khấu Trọng đã xẹp đi quá nửa. Gã đang thầm nhủ không biết có ai mặc hồng y đẹp hơn nữ tử trước mắt mình nữa, thì Hồng Phất Nữ đã cười lạnh nói: "Hôm nay ta dùng thủ đoạn dẫn dụ ngươi tới đây, hoàn toàn là vì ân oán cá nhân, không hề liên quan đến Tần vương, vì vậy ngươi không cần lo có người khác nhúng tay vào can thiệp".

Khấu Trọng bước lên một bước, cau mày nói: "Ta và phu nhân có ân oán gì chứ?".

Đôi mắt đẹp mê hồn của Hồng Phất Nữ xạ ra những tia nhìn khiếp người, ngữ khí lại bình tĩnh một cách bất ngờ: "Nếu không phải hai tên tiểu tử hồ đồ các ngươi điên đảo thị phi, không phân hắc bạch thì phu quân ta đâu phải cả ngày thở ngắn than dài, khổ não buồn rầu. Đại nghĩa trước mặt, nếu các ngươi có thể biết sai tự sửa thì vẫn còn chưa muộn đâu, nếu không thì đừng trách ta đây hạ thủ vô tình".

Khấu Trọng cảm thấy thật khó xử.

Chỉ xem thủ đoạn dùng tóc làm ám khí của nàng, đã biết danh hiệu đệ nhất cao thủ Thiên Sách Phủ của nàng đúng là danh bất hư truyền. Bất luận là nội công, thủ pháp hay nhãn lực đều đã đạt đến cảnh giới tuyệt đỉnh.

Khấu Trọng tự thấy bản thân mình cũng khó mà làm được.

Không phải là gã sợ nàng, mà là vì gã chưa từng bỏ công phu ở môn ám khí này mà thôi.

Vấn đề lớn nhất chính là bất luận gã hận Lý Tịnh đến đâu, cũng khó có thể nhẫn tâm hạ sát thủ đối phó thê tử xinh đẹp của y, ngoại trừ Loan Loan ra, đối với bất kỳ nữ nhân nào gã cũng rất dễ mềm lòng.

Trong tình hình này, xem ra đối phương sẽ toàn lực xuất kích, còn gã thì lại có điều cố kỵ trong lòng, tự nhiên là vô cùng bất lợi.

Hồng Phất Nữ còn tưởng rằng gã đang nghiêm túc suy nghĩ lời cảnh cáo của mình, nhẩn nại chờ đợi, đầu gối trong lòng Khấu Trọng lại đang tính toán chuyện khác.

Hồi lâu sau, gã mới thở dài nói: “Phu nhân đã gặp Lý Tịnh trong hoàn cảnh nào vậy?”.

Hồng Phất Nữ bực tức nói: “Người trả lời câu hỏi vừa rồi của ta trước đã”.

Khấu Trọng khẽ lắc đầu: “Ta không muốn động thủ với phu nhân”.

Sắc mặt Hồng Phất Nữ lập tức như bị một lớp sương mờ che phủ, trầm giọng nói: “Người vẫn quyết nhất ý cô hành, chấp mê bất ngộ hay sao?”.

Khấu Trọng mỉm cười: “Đây không phải là chấp mê bất ngộ, mà là mỗi người một chí. Có ai không cho rằng chuyện mình đã làm là đúng nhất đâu?”.

Song mục Hồng Phất Nữ ẩn hiện sát cơ, gằn giọng nói từng chữ một: “Nếu không nể tình người đã từng là huynh đệ của phu quân, ta sớm đã xuất thủ lấy mạng người từ lâu rồi. Phải trái đã rõ ràng vậy mà còn dám hồ ngôn giả biện, chỉ riêng chuyện các người trộm Hòa Thị Bích đã khó thể dung tha rồi”.

Khấu Trọng nhìn thẳng vào ánh mắt sắc bén như kiếm của nàng, trầm giọng hỏi lại: “Lần này phu nhân đến tìm ta, Lý Tịnh có biết không?”.

Trong mắt Hồng Phất Nữ thoáng lộ vẻ đau đớn, phát trần vung lên: “Xem chiêu!”.

Khấu Trọng cười lên ha hả, tung người lướt về phía sau.

Chỉ lùi lại nửa trượng, gã đã biết vì không có lòng quyết đấu mà bản thân đã phạm phải một lỗi lầm vô cùng nghiêm trọng.

Thiên Sách Phủ đệ nhất cao thủ, quả nhiên không phải tầm thường.

oOo

Cửa thành đã ở trước mắt, Từ Tử Lăng thúc ngựa phóng nhanh để khỏi lỡ cuộc hẹn ở Đồng Gia Tửu Lâu. Từ trước đến nay, gã luôn luôn tôn kính người hiệp nghĩa hào tình như Tống Lỗ, hướng hồ lão còn là thúc thúc của Tống Sư Đạo. Trước giờ gã chưa từng nghĩ Tống Sư Đạo lại là người tình thâm nghĩa trọng như vậy. Do vấn đề xuất thân, nên gã luôn không có hảo cảm với những con cháu của cao môn vọng tộc, nhưng Tống Lỗ và Tống Sư Đạo đã làm suy nghĩ này thay đổi.

Tống Ngọc Trí cũng là một nữ tử tốt, đáng tiếc...

Từ Tử Lăng đang nghĩ ngợi thì hơn mười kỵ đã xuất hiện trước mặt, xếp thành hàng chữ nhất chắn ngang đường. Từ Tử Lăng vội vàng dừng cương, thì ra là sư huynh muội Tháp Bạt Ngọc và một đám cao thủ Đột Quyết, người nào người nấy sắc mặt ngưng trọng, sát khí đằng đằng.

Từ Tử Lăng thầm kêu khổ, lúc này muốn tránh cũng không kịp nữa rồi, đành phải thúc ngựa tiến lên.

- o O o -